

زندگی اجتماعی در فضاهاى شهری کوچک

تالیف: ویلیام اچ وایت
ترجمه: دکتر میترا حبیبی
مهندس محمد هادی غیائی

۱۳۹۲

سرشناسه	:	وایت، ویلیام هالینگزورث، ۱۹۱۷ - م.
عنوان و نام پدیدآور	:	Whyte, William Hollingsworth
مشخصات نشر	:	زندگی اجتماعی در فضاهای شهری کوچک/ تالیف ویلیام اچ. وایت؛ ترجمه میترا حبیبی، محمدهادی غیانی.
مشخصات ظاهری	:	تهران: دانشگاه هنر، ۱۳۹۱.
شابک	:	۱۹۷ ص:؛ ۲۱×۲۱ س.م.
وضعیت فهرست نویسی	:	۹۷۸۶۰۰۶۵۱۲۰۱۰
یادداشت	:	فیبا
یادداشت	:	عنوان اصلی: The social life of small urban spaces, ۱۹۸۰.
عنوان دیگر	:	این کتاب قبلاً تحت عنوان "زندگی اجتماعی فضاهای شهری کوچک" با ترجمه مسعود اسدی محل چالی توسط انتشارات ارمان شهر فیبا گرفته است.
موضوع	:	زندگی اجتماعی فضاهای شهری کوچک.
موضوع	:	گذرگاه‌های عابر پیاده -- جنبه‌های اجتماعی -- ایالات متحده
موضوع	:	فضاهای باز -- جنبه‌های اجتماعی -- ایالات متحده
شناسه افزوده	:	فضاهای عمومی -- ایالات متحده
شناسه افزوده	:	حبیبی، میترا، ۱۳۳۱ - مترجم
شناسه افزوده	:	غیانی، محمدهادی، مترجم
رده بندی کنگره	:	دانشگاه هنر
رده بندی دیویی	:	۱۵۳HT/۹۲۲ و ۱۳۹۱ الف
شماره کتابشناسی ملی	:	۷۶/۳۰۷
	:	۳۰۸۲۳۳۶

عنوان: زندگی اجتماعی در فضاهای شهری کوچک

مترجم: دکتر میترا حبیبی - مهندس محمد هادی غیائی

صفحه آرائی:

ناشر: دانشگاه هنر

چاپ و صحافی: دانشگاه هنر ۶۶۷۲۹۴۷۶

تیراژ: ۱۰۰۰

نوبت چاپ: اول ۱۳۹۲

قطع: خشتی

قیمت: ۱۰۰۰۰۰ ریال

شابک: ۹۷۸۶۰۰۶۵۱۳۰۱۰

کلیه حقوق برای دانشگاه هنر محفوظ است

نشانی: تهران، خیابان حافظ، خیابان سرهنگ سخایی، بین تقاطع

سی تیر و فردوسی، شماره ۵۸، دانشگاه هنر، تلفن ۶۶۷۲۵۶۸۲

شورای تخصصی انتشارات

دکتر ناصر برک‌پور، دکتر احمد تندی، دکتر محمد رضا حسایی، دکتر شهاب‌الدین عادل، دکتر محمد رضا آزاده فر

کمیته انتشارات

برات حسین‌پور (مدیر اجرایی)، امیر شاهمرادی، فریا حیدری (بازرگانی، امور اداری)

www.ketab.ir

مقدمه ناشر

هنر ودیعه ای الهی است که خداوند در جان هنرمند قرارداده و اوست که خود، اولین و آخرین هنرمند است. همو که آفرین گفت به خود که خلق کرد انسان را و به دستش قلم داد.

طبعاً تعریف هنر از زبان آدمی بسیار نارسا تر است از آفرینش آن، ولی همین نارسا هم تاکنون ناگفته و کم گفته مانده است. از این رو لازم بوده و هست که در این راستا هر چند ساده و مقدماتی، سخن گفت و شروع کرد. به نظر می رسد که بهتر است سخن گفتن در باب هنر از زبان هنرمند و هنرپرور باشد که آنچه دارد در تعامل با این امانت الهی به دست آورده است و تمام آنچه را که یافته دوباره به پای همین درخت تناور ریخته. حتماً جایگاه هنرمندان متعهد و صاحب نظر دانشگاهی در این خصوص بسیار ویژه است زیرا که لزوم نگرش آکادمیک در حیطه آموزش و پژوهش هنر بر کسی پوشیده نیست. در همین راستا دانشگاه هنر به عنوان یکی از مهمترین مراکز تجمع استادان و صاحب نظران هنر در ایران و منطقه، وظیفه دارد تا با بهره گیری از سرمایه های درونی و استقبال از نظرها و تحقیقات دیگر دست اندرکاران هنر، چراغ راهی باشد در جهت اعتلای هنر و هنرمند. تبیین آنچه بوده ایم و چیزی که هستیم و معرفی آن به جهان و تعیین آنچه باید باشیم.

به علت گستردگی حوزه های متأثر از هنر و عوامل تأثیر گذار در آن، نمی توان فرمول خاصی برای مواجهه با مقوله ها و پژوهش های هنری تعریف کرد اما حرکت در جهت نیل به چهارچوب های مشخص و واضح برای هنر می تواند اولین قدم باشد. ما در این راه قدم برمی داریم و دست دوستی و همراهی شما را می فشاریم.

دکتر محمدرضا حسنائی

معاون پژوهشی

سخن مترجمان

کتاب "زندگی اجتماعی در فضاهای شهری کوچک" که تاکنون چندین بار تجدید چاپ شده^۱ و بیش از میلیون‌ها نسخه از آن در جهان به فروش رسیده است، حاوی اصول و راهنمای ایجاد انواع مکان‌های عمومی مناسب، ایده‌ها، عبارات ماندگار و تکنیک‌هایی است که ویلیام اچ وایت (William H. Whyte) برای اولین بار، آن‌ها را معرفی کرده است.

برای ایجاد شهرهای با قابلیت زندگی بهتر، وایت، سنگ بنای جنبشی عظیم را در جهت تغییر شیوه طراحی و ساخت فضاهای عمومی بنیاد نهاد. ما افتخار می‌کنیم که این کتاب معتبر را به جهانیان عرضه کرده و آن‌ها را در مسیر این تحول یاری می‌نماییم.

پروژه فضاهای عمومی P.P.S، نیویورک، ۲۰۰۹

در پی نقد پدیده "توسعه نامطلوب" شهرهای مدرن از دهه ۱۹۶۰، تلاش جهت انطباق مجدد زمان و مکان برهم و بنا کردن شهری که نشانگر زمانه خود باشد، در دستور کار پژوهشگران حوزه‌ی شهری قرار گرفت، حرکتی که با چرخشی معنادار، به موضوع حمایت از انسان در مقابل تکنولوژی و کشف الگوهای بنیادین ساختار و محتوای شهری پرداخته، از طریق انسان‌شناسی توصیفی، مشکلاتی چون انسان "کوچ رو"، "بی تفاوت" و "از خودبیگانه" را تحلیل و ارزیابی نموده و در این زمینه راه کارهایی را واکاوی نموده است.

گسترده‌ی جهان شمول مطالبات فوق از دهه ۱۹۷۰، استقرار شهر را در جایگاه "میانجی‌گری‌های اجتماعی" و تولید "هنجارهای تعدیلی" موجب گشته و حوزه مطالعات شهری انسان-مبنا را با گرایشات محوری "سلامت روان"، "ایده تداوم" و "فضا شناسی" توسعه بخشید و در هر یک از محورها به پژوهش‌هایی پرداخت که پژوهاک مجموعه‌های شهری بر هنجارها و رفتارهای شهروندان و

^۱. متن حاضر از چاپ ششم کتاب سال ۲۰۰۹ ترجمه شده است.

کنش متقابل انسان و محیط، را در دستور کار داشته و به صورت حیرت انگیزی بازخورد محیط شهرهای مدرن را بر جسم و روح انسان شهرنشین، نمایان ساخته اند.

این جنبش از موضوع "مطلق کردن اندیشه" پوزیتیویستی، باقی ماندن بر اصول علمی و عاری از ارزش خردمندانه و در یک کلام: تحمیل فرآیند تفکر، در مطالعات مربوط به شهر فاصله گرفته، از موضوع دید پرنده به سطح خیابان ها و فضاهای شهری آمده، به جای تصمیمات نخبه گرایانه فردی، بر خرد جمعی حاصل از مشارکت شهروندان تکیه زده و به جریان زندگی روزمره، چگونگی ادراک و رفتار متقابل مردم در شهر، متمرکز شده است تا در تقابل با آشوب ذهنی شهرهای مدرن، رضایت روانی شهروندان را فراهم آورد. فرآیندی که با افزایش سطح مشارکت واقعی و همراه با مردم، شهر محلول اوقات فراغت را توسط جامعه شهری رمزگذاری نموده تا از فضل مشترک این مفاهیم، به معنایی توافق شده از شهر دست یابد و در تلفیق مناسب فعالیت ها، از مورفولوژی شهری، بستری برای تجلی ارزش ها و پاسخی مناسب به نیازهای جسمی و روانی بسازد تا نوای موسیقی شنیده شده از شهر، حاصل همنوایی هماهنگ تمامی سازه‌های شرکت کننده بوده و سلامت را برای انسان امروزی به ارمغان آورد. تلاشی که امروزه به صورت ظهور انواع نظریه های انسان محور شهری با تمرکز بر فضاهای شهری کوچک و روابط واحدهای همسایگی، در حوزه مطالعات شهری رخ نموده و با ویژگی همپوشانی های نظری ناشی از ذات و پیچیدگی انسان، همچنان در مسیر هدف تامین جایگاه مناسب انسان در محیط به پیش می رود.

کتاب حاضر که بر مبنای تجارب اجتماعی و حاصل مطالعات اکتشافی و مبتکرانه ویلیام هولی وایت از زندگی و رفتار مردم در ۱۶ میدان و چند پارک شهر نیویورک، می باشد، با هدف تبدیل فضاهای شهری به "مکان های اجتماعی" و تامین مراکز اجتماعی پایدار در فرایند ایجاد شهرهای انسان محور، نوشته شده است. پژوهشی که از سال ۱۹۷۱، تحت عنوان "پروژه زندگی خیابان" شروع شده و در سال ۱۹۷۵، مورد حمایت " بنیاد حفاظت از واحدهای همسایگی" قرار گرفته و خود از مطالعات بنیادی موسسه غیرانتفاعی "پروژه فضاهای عمومی" (Project for public spaces) بوده است، موسسه ای که با انجام پژوهش های موثر در تداوم مطالعات "وایت"، امروزه به سایت جهانی معتبری در حوزه فضاهای عمومی بدل شده است. (www.pps.org)

ویلیام وایت به عنوان یک جامعه شناس، با انجام پژوهش های منحصر به فرد و خلاقانه در نقد و ارزیابی فضاهای عمومی، تاثیری شگرف بر رویکرد و تکنیک های مطالعات علمی رفتارشناسانه مردم در شهر داشته است، به طوریکه سایت pps، این پژوهش را به عنوان "بنیاد سنگ بنای جنبشی عظیم در جهت تغییر شیوه طراحی و ساخت فضاهای عمومی" ارزیابی کرده است.

وایت، برای اولین بار، چگونگی کارکرد فضاهای عمومی شهری را با روش "مشاهده نزدیک" بررسی و تحلیل کرده، رخدادهای روزانه فضاهای همگانی را با استفاده از دوربین های فیلم برداری و عکاسی ثبت نموده و نقشه های رفتاری مردم از فضا را تهیه نموده است. یادداشت های دقیق و پر از جزئیات انعکاس دهنده رفتار مردم و کشیدن نمودارهای حرکت های پیاده، درون مایه اصلی پژوهش های "وایت" بوده و حاصل سال ها و ساعت های بیشمار مشاهدات وی و ثبت رویدادها می باشد. پژوهشی که مطالعات در حوزه انسان

شناسی توصیفی، قوم نگاری علمی و فرهنگی را شکل، جهت و قوام بخشیده است، کاری که به تعبیر بسیاری از اندیشمندان، روند جامعه شناسی امریکا را پس از مکتب شیکاگوی دوم، در تداوم مطالعات شهری، غنا بخشیده و میراثی ارزشمند به جا گذاشته است. در کتاب پیش رو، فضاهای "کارآمد" و "ناکارآمد" شهری با ذکر دلایل تشریح و تحلیل گردیده و رهنمودهای عملی اصلاحی و مناسب نیز ارائه شده است. "رایت" در جمله ای اثر بخش از مقدمه کتاب، مفهوم اصلی پژوهش خود را چنین بیان می کند:

" چنانچه در این کتاب شرح خواهم داد، ایجاد فضاهایی که برای مردم کارآمد است، بسیار آسان تر از ایجاد فضاهایی است که برای مردم کارآیی ندارد و این امر می تواند تفاوتی عظیم در زندگی یک شهر پدید آورد."

درباره نویسنده:

ویلیام هولی وایت "William Holly Whyte" اندیشمند، جامعه شناس و منتقد حوزه شهری، در سال ۱۹۷۱ در شهر وست چستر (West chester) امریکا به دنیا آمد. در سال ۱۹۳۹ تحصیل در رشته جامعه شناسی دانشگاه پرینستون (Princeton University) را به پایان برد. از سال ۱۹۴۶ به عنوان ویراستار با مجله Fortune همکاری نموده و به دلیل مشغله های ذهنی، مطالعات و پژوهش های متعددی را در ارتباط با زندگی و رفتار مردم در فضاهای شهری سامان داده است که در ادامه به آن ها اشاره می شود. ویژگی منحصر به فرد مطالعات وی در حوزه انسان شناسی توصیفی در شهر، او را به استادی برجسته در کالج هانتز نیویورک (Hunter College) تبدیل

کرد. آثار متعدد وی از اثربخش ترین پژوهش های ایجاد مکان های اجتماعی پایدار در شهر، ارزیابی شده، به طوریکه عبور سال ها، گرد کهنگی بر آن ها ننشاند و همچنان به عنوان پایه های درخشان علمی جهت طراحی و ساخت فضاهای عمومی، مرجع بسیاری از اندیشمندان و محققان حوزه نظری و علمی شهرسازی می باشد. وایت در سال ۱۹۹۹ دارفانی را وداع گفت تا در افکار شهرسازان زنده بماند.

آثار:

- 1- Street Comer Society (1943)
- 2- The Organization man (1956)
- 3- Exploding Metropolis (1957)
- 4- Cluster Development (1964)
- 5- The Last Landscape (1968)
- 6- The Social Life of Small Urban Spaces (1984)
- 7- City: Rediscovering the Center (1988)
- 8- A Time of War: Remembering Guadalcanal, a bottle without maps (2000)

که کتاب اخیر، یک سال پس از فوت وی به چاپ رسید.

تشکر و قدردانی

واجب می دانیم که مراتب سپاسگذاری صمیمانه و عمیق خود را از آقای دکتر حسنائی، معاونت محترم پژوهشی و همکاران محترم انتشارات دانشگاه هنر و نیز حوزه معاونت پژوهشی دانشکده معماری و شهرسازی، به دلیل حمایت های موثر از انتشار این کتاب، ابراز نموده؛ همچنین از زحمات آقای فرزاد امین صالحی، ویراستار محترم کتاب حاضر نیز تشکر و قدردانی نماییم.

امیدواریم که مطالب این کتاب مورد استفاده هم اندیشان در حوزه نظر و عمل شهرسازی قرار بگیرد.

دکتر میترا حبیبی- مهندس محمد هادی غیائی

دی ماه ۱۳۹۱

سخنی با خوانندگان

پروژه فضاهای عمومی (P.P.S)، بیش از سی سال است که از تحقیقات، مشاهدات، مصاحبه ها و کارگاههای متعدد برای مطالعه و تبدیل فضاهای عمومی سراسر جهان به مکان اجتماعی، بهره برده است. ما هر هفته جهت تبیین دلایل کارایی و یا عدم کارایی فضاهای شهری، سخنرانی هایی برگزار کرده و بدین منظور از تکنیک ها، ایده ها، عبارات ماندگار طرح شده در کتاب "زندگی اجتماعی در فضاهای شهری کوچک" اثر ویلیام اچ وایت (William H. Whyte) استفاده می کنیم.

پروژه فضاهای عمومی (P.P.S)، در راستای تلاش ما به منظور ایجاد فضاهای عمومی تامین کننده مراکز اجتماعی و پایداری آنها، برنامه هایی را در بازارها، سیستم حمل و نقل، پارک ها، میادین شهری و ساختمانهای عمومی به اجرا درآورده است. بازارهای عمومی به همراه فضاهای باز و سنتی مراکز شهری و در کارکردی مشترک خیابانها، میادین و محوطه های پارکینگ های عمومی را به مکانهایی مردمی پر جنب و جوش، سرزنده، با انرژی و پر رونق تجاری تبدیل می کند. برنامه های ما در حوزه حمل و نقل با تشویق مردم به استفاده از وسایل نقلیه عمومی و آرام سازی ترافیک به کاهش بی نظمی و ایجاد مراکز اجتماعی با قابلیت بهتر زندگی، کمک کرده است و همزمان ما نیز موسسه پارکهای عمومی را مدیریت می کنیم که تبدیل پارکها به مکانهایی اجتماعی را ترویج می نماید. ما همچنین برنامه های کارآموزی ای را برای تمامی اقشار حرفه ای اعم از مهندسين ترافیک و مسافران تا کارمندان ادارت دولتی و مراکز اجتماعی در نظر گرفته ایم تا دریابند که ما از هولی (Holly) چه آموخته ایم. آموخته ایم که مکانها اهمیت دارند، نه پروژه ها و به

منظور تبدیل مکانهای عمومی به محلهای واقعی تجمع مردم، باید این مکانها به همراه مردم و با درنظر داشتن نحوه استفاده آنها از مکان، طراحی شوند. تمامی این ایده ها در "چگونه یک مکان را طراحی کنیم" گردآوری شده و راهنمایی به منظور ایجاد انواع مکانهای عمومی مناسب که کتاب "زندگی اجتماعی در فضاهای شهری کوچک" برای اولین بار آنها را معرفی کرده است، می باشد.

در این میان هولی وایت (Holly Whyte)، هم مربی و هم دوست ما بود. شاید مهمترین دستاورد وی، قدرت و توانایی او در نشان دادن چگونگی درک و کشف این مهم باشد که چرا برخی از فضاهای عمومی کارایی داشته و برخی دیگر ندارند. با چاپ کتاب "زندگی اجتماعی در فضاهای شهری کوچک" و فیلم ضمیمه ای آن در سال ۱۹۸۰، جهان توانست دریابد که از طریق ابزار پایه ای مشاهده و مصاحبه، قادر خواهد بود به خوبی به مسائل و شیوه های ایجاد شهرهای با قابلیت زندگی بهتر در ابعادی وسیع، پی ببرد.

به منظور نیل به این هدف هولی وایت (Holly Whyte) سنگ بنای جنبشی عظیم را در جهت تغییر شیوه ی طراحی و ساخت **فضاهای عمومی** بنیاد نهاد. ما افتخار می کنیم که این کتاب معبر را به جهانیان عرضه کرده و آنها را در مسیر این تحول یاری نماییم.

فرد کنت (Fred Kent)

استیو دیویس (Steve Davis) و کتی مادن (Kathy Madden)

پروژه فضاهای عمومی (P.P.S)، نیویورک

فهرست مطالب

صفحه

۱	پیشگفتار ویلیام کی ریلی (William K.Reilly)
۵	پیشگفتار نویسنده کتاب (William H.Whyte)
۹	مقدمه
۱۷	۱- زندگی در میادین شهری (زندگی میدان ها)
۳۳	۲- فضای نشستن
۶۵	۳- آفتاب، باد، درختان، آب
۸۳	۴- غذا
۹۱	۵- خیابان
۱۰۳	۶- پدیده های ناخوشایند (متکدیان بی خانمان ها)
۱۱۳	۷- ظرفیت موثر
۱۳۱	۸- فضاهای مسقف (فضاهای داخلی)
۱۴۳	۹- تالارها و ساختارهای عظیم

فهرست مطالب

صفحه

۱۵۵

۱۰- شهرها و فضاهای کوچک تر

۱۶۳

۱۱- ایستگاههای مکث

www.ketab.ir

پیشگفتار ویلیام کی ریلی

در اواخر کتاب " آخرین چشم انداز"، کتابی که از حومه شهر پنسیلوانیا (Pennsylvania) آغاز می شود، ویلیام اچ وایت (William H. Whyte) از رانندگی در طول شاهراهایی می نویسد که به شهرهای آمریکایی نزدیک شده و بدون موفقیت، محدوده و مرزهای آنها را در میان انبوه فضاهای در هم ریخته و خسته کننده کنار جاده جستجو مینماید. در ده سال اخیر، او بیشتر دقت خود را در بخشهای متراکم شهرها به ویژه، شهر نیویورک گذرانده است. او به فضاهای شهری نگاه کرده، با مردم صحبت کرده، یادداشت برداشته، عکس و فیلم گرفته، ارتفاع نیمکت ها و سکوها را اندازه گرفته، مقاله نوشته، به تهیه پیش نویس ضوابط منطقه بندی کمک کرده، در زیر زمین کلیسا و ساختمانهای بلند سخنرانی کرده، فضاهای عمومی ای را که مردم از آنها استفاده می کنند و یا نمی کنند شناسایی کرده و در نهایت چرایی این امر را کشف کرده و همان گونه که خود شما خواهید دریافت، در اغلب موارد تعجب کرده است. من هم چندین سال پیش، هنگامی که هولی وایت (Holly Whyte) در برابر جمعی از انجمن هنری شهرداری نیویورک سخن می گفت، حیرت کردم. اغلب مردم آن زمان، غالباً نیویورک را مترادف با کشیفی، زوال و انحطاط، جرم و بحران مالی می پنداشتند. او گفت " من می خواهم به شما فیلمی از مردمی که در خیابان های منهتن (Manhattan) راه می روند، نشان دهم و از شما می خواهم شباهتهای آنها را شناسایی کنید." پاهای، کفش ها، ساق ها، شلوارها، پیراهن ها، بلوزها، دامن ها، بازوها، کیف ها، چمدان ها، چترها، سرها، کلاهها، کلاههای ایمنی، چهره ها، لبخندها، لبخندها؟ چرا باید مردم در خیابان های شهر نیویورک لبخند بزنند؟

آنها در قلب بحرانه‌های شهری، در خیابان های شهری که بسیاری آن را همچون دیگی جوشان می پندارند، خوشحال بودند. البته مردم دیگری هم در خیابان حضور داشتند که نمی خندیدند و حتی شاید اخم می کردند، اما زمانی که ما به شهرها و مردم آنها فکر میکنیم، اغلب تمایل داریم که لبخند را مطلقا فراموش کنیم. در شهرها، مردم شاد هستند. در شهرها محله‌های سالمی وجود دارند که مردم آنها را دوست دارند، محله‌ایی که به شادی مردم کمک کرده و لبخند را بر لبان آنها جاری می سازد. آن مکانها برخی از فضاهای شهری کوچکی هستند که در این کتاب به آنها پرداخته شده است. پارک های کوچک و پروونقی نظیر پارک پالی (Paley Park) و یا گرین ایکر (Greenacre) در شهر نیویورک، میدان فاراگوت (Farragut) و یا حلقه دو پونت (Dupont) در شهر واشنگتن، میدان نزدیک بانک فرست نشنال (First National Bank) در شهر شیکاگو و یا لبه ها و سکوه‌ای واقع در حاشیه خیابان ها که مردم روی آنها نشسته و اوقات خود را می گذرانند.

در صفحات آتی، وایت شرح می دهد که چرا برخی از فضاهای کوچک شهری کارا و پر رونق بوده و برخی دیگر کارایی ندارند. به عبارتی دیگر، چه چیزی به آنها حیات و زندگی می بخشد و چه چیز باعث مرگ آنها می گردد، چه چیز مردم را جذب کرده و چه چیز آنها را دفع می نماید، به طور مثال فضاهایی که به منظور دفع افراد ناباب نظیر ولگردها، مستها و یا هیپی ها طراحی شده اند، معمولا سایر افراد را نیز دفع می کنند و برعکس فضاهایی که مردم را به سمت خود جذب می نمایند، به دلیل جذب و حضور مردم کمتر مشکل آفرینند. در این میان آفتاب مهم است، همین طور درختان، آب و غذا و مهمتر از همه مکانهای نشستن. چیزهای زیادی هست که شما

با خواندن این کتاب یاد خواهید گرفت. چیزهایی که نباید شگفتی را باشند، اما اغلب هستند. (همچنین شما این را نیز یاد می گیرید که چه گونه از دوربین به عنوان یک ابزار تحقیقاتی استفاده کنید).

چرا باید برای محافظه کارها مهم باشد که مردم در خیابان های نیویورک چه می کنند؟ ما شاید سی، بیست و یا حتی ده سال پیش همراه با وایت (Whyte) در آن شاهراهی که به شهر منتهی می شود همسفر بوده باشیم. چالش برای محافظه کاران چه آن زمان و چه اکنون، حفظ طبیعت، زندگی وحوش و فضاهای غیر سکونت، فضاهای باز، زمینهای کشاورزی و بایر بود. اما هنگامی که ما شهر را میدیدیم، گویی هیولا را دیده ایم، باید جلوی توسعه آن گرفته می شد، ولی این کار شدنی نبود و اکنون نیز بدون توسعه ای خلاق به منظور ایجاد مسکن و پاسخگویی به سایر نیازهای جمعیت و رشد و بدون هماهنگی، تلاشهای ما برای حفظ حومه و یا حفظ شهر به صورت توانمند، شدنی نیست. کاملاً واضح است که اگر مردم، شهرها را غیر قابل سکونت بپندارند، سعی می کنند که از شهرها خارج شوند. پس چالش ما حفاظت همزمان از شهر و حومه می باشد.

به این دلیل بود که در سال ۱۹۷۵ با حمایت اولین کنفرانس اصلی و ملی حفاظت از واحد همسایگی، بنیاد حفاظت برای صیانت از شهر شروع به کار کرد و باعث شد که ما به زندگی اجتماعی در فضاهای شهری کوچک علاقه مند شویم. در مجموع، فضاهای متعدد و کوچک یک شهر، تاثیری چشمگیر بر کیفیت زندگی در آن شهر دارند. اگر این فضاها جذاب نباشند، مردم احتمالاً خیابان های شهر را ترک خواهند کرد و یا شاید در صورت امکان خود شهر را نیز ترک کرده و به حومه های بیلاقی خارج شهر بروند و یا اگر از پس هزینه

های آن بر نیایند، به خانه های دربسته شهری پناه ببرند و سنگر بگیرند. اما اگر ما یاد بگیریم که چگونه کیفیت فضاهای شهری کوچک خود را ارتقا دهیم، چه زمانی که فضاهای جدیدی می سازیم و چه زمانی که فضاهای قدیمی را بازسازی می کنیم، خواهیم توانست خیابان ها را سرزنده نگه داریم. ما حتی ممکن است بتوانیم مردم بیشتری را به استفاده از آنها ترغیب نماییم و در نتیجه لبهای بیشتری را به خنده واداریم.

ویلیام کی ریلی (William K. Reilly)

رئیس بنیاد حفاظت

پیشگفتار

این، پیشنویس یک کتاب است. زمانی که من پروژه زندگی خیابان را در سال ۱۹۷۱ شروع کردم، انتظار داشتم که تحقیق دو سال به طول انجامد و بعد نتایج را در کتابی گردآوری کنم، سپس به انتشارات دابل دی (Doubleday) و شرکا قول دادم حداکثر تا سال ۱۹۷۴ کتاب را آماده نمایم. اگر چه همان طور که اغلب، در مورد پروژه ها اتفاق می افتد، مدت زمان انجام تحقیق طولانی تر شد. تحقیقات مقدماتی ما در مورد زمین های بازی منجر به پروژه ای در مورد پاتوق ها و قلمروهای جوانان شد. تحقیقات ما درباره شلوغ ترین خیابان های نیویورک منجر به انجام تحقیقی مشابه در شهر توکیو شد، و در نهایت تحقیق درباره فضاهای سرپوشیده منجر به انجام تحقیقات مقایسه ای در مورد بازار چه های خرید در حومه گردید و به همین صورت کار به درازا کشید تا حدود یک سال پیش که سوگند خوردم تحقیق بیشتر را رها کرده و شروع به نوشتن کردم.

قسمت عمده تحقیق ما بنیادی می باشد و به این دلیل است که من هم اکنون فکر و یا نظری خاص در مورد نحوه کاربرد آن ندارم. چیزی که بیش از همه ما را مجذوب خود کرده، رفتار مردم عادی در خیابان ها است، آداب و رفتار آنها در برخورد های خیابانی به عنوان مثال تشریفات سلام و احوال پرسی، تمایل به حرکات و ژست های فیما بین در گفتگو های خیابانی، روند خداحافظی های سه مرحله ای و... مطمئن هستم هنگامی که کتاب به طور کامل تمام شود، من بی گمان در مورد مفاهیم، اهمیت، ارزش و جایگاه تمامی موارد بیان شده، مطالب بسیار بیشتری را کشف کرده ام، اما نه هنوز.

اگر چه یک بخش از کار ما کاربردی فوری دارد: تحقیق درباره فضاهای کارآمد و ناکارآمد و علل آنها. من فکر کردم به جای آنکه منتظر تکمیل کتاب شوم، بهتر است یافته ها و رهنمودهای به دست آمده را جمع بندی و منتشر کنم، لذا این جزوه را نوشتم. من همچنین به بنیاد حفاظت و رئیس آن ویلیام کی ریلی (William K.Reilly) برای انتشار کتاب و به رابرت مک کوی (Robert Mccoy) برای ویرایش آن مدیونم.

من مایلم از مدیر عامل، مارگوت ولینگتون (Margot Wellington) و دوریس فریدمن (Doris Freedman) که از بانیان طراحی بسیاری از فضاهای شهر نیویورک هستند، سپاسگزاری کنم. کار عمده پروژه زندگی خیابان توسط گروه کوچکی از محققین جوان انجام شد و من مایلم از آنها به خاطر کنجکاوی، دقت نظر، پشت کار و علاقه به مباحثه در مورد فرضیه هایم تشکر کنم. محققین کلیدی سال های نخست کار، ماریلین راسل (Marilyn Russell) و نانسی لیندی (Nancy Linday) بودند. فرد کنت (Fred Kent)، الی آشر (Ellen Ascher)، مارگارت بمیس (Margaret Bemiss)، آن هرندین (Ann Herendeen) و الیزابت دیتل (Elizabet Dietel) نیز به آنها ملحق شدند. بورلی پیسر (Beverly Peyser)، ال ایسمن (Ellen Isemen)، سسیلیا رابین (Cicilia Rubin) و آن. ر. رابرتز (Ann. R. Roberts) نیز همراه ما در پروژه های خاص همکاری می کردند. همچنین باید از راکوئل راماتی (Raquel Ramati) و میکایل پارلی (Michael Parley) از گروه طراحی شهری

دپارتمان برنامه ریزی شهری نیویورک و کنت هالپرن (Kenneth Halpern) و لورن اوتیس (Loren Otis) اعضای دفتر برنامه ریزی و توسعه شهرداری مرکز شهر تشکر کنم.

باید از بسیاری از نهادها تشکر کنم تحقیق اولیه از پروژه های بازسازی ملی و اتحادیه پارک ها بود و توسط بنیاد وینسنت آستور (Vincent Astor)، انجمن ملی جغرافیا، صندوق ملی هنر، بنیاد برادران راکفلر (Rockefeller)، بنیاد خانواده راکفلر و صندوق شهرداری شهر نیویورک پشتیبانی مالی می شد. کمک هزینه چاپ این کتاب نیز توسط بنیاد گراهام (Graham) برای تحقیقات برجسته درباره هنرهای زیبا تامین شد. پروژه تهیه فیلم نیز از طریق کمک مالی شورای ایالتی هنرهای شهر نیویورک و کمک هزینه اتحادیه حفاظت امریکا، صندوق جی. ام. کاپلان (J.M. Kaplan)، شرکت جوزف. ای. سی گرام و پسران (Joseph E. Seagra, & sons)، شرکت تلفن نیویورک و بنیاد آرتور راس (Arthur Ross) میسر شد.

من از انسان های نیک به خاطر پشتیبانی، علاقه و شکیبایی شان تشکر کرده و در نهایت می خواهم از لارنس. اس. راکفلر (Laurance S. Rockefeller)، به دلیل پشتیبانی از کارها و کمک به ایجاد برخی از بهترین فضا های شهری کوچک، تشکر کنم.

ویلیام هولی ویت (William H. Whyte)

نیویورک، ژانویه ۱۹۸۰